

ÎNCHEIERE

22 mai 2019

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Galina Stratulat
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Direcția Generală pentru
Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Direcția Generală
pentru Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova împotriva lui Oleg
Popușoi, intervenient accesoriu Societatea pe Acțiuni „Termocom”, în procedura
falimentului privind încasarea datoriei,

împotriva deciziei din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă :

La 30 septembrie 2013, Direcția Generală pentru Administrarea Clădirilor
Guvernului Republicii Moldova a depus cerere de chemare în judecată împotriva
lui Oleg Popușoi privind încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a invocat că prin decizia Primăriei mun. Chișinău nr. 1/8
din 05 ianuarie 1995, blocul locativ cu 9 etaje, 63 de apartamente de pe str. Florica
Niță, 7/1, mun.Chișinău, a fost transmis la balanța Direcției Generale pentru
Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova (Direcția pentru
întreținerea clădirilor Guvernului, reorganizată conform Hotărârii Guvernului
nr.762 din 13.11.1995).

În temeiul permisului de livrare a energiei termice din 18 octombrie 2011, a
actului de delimitare a apartenenței de balanță a rețelelor termice din 01 noiembrie
2011 și actului pentru punerea în funcțiune a aparatului de evidență a energiei
termice din 18 noiembrie 2011, pentru livrarea agentului termic în apartamentul
XXX, proprietar Oleg Popușoi, a fost încheiat un contract direct cu furnizorul SA
„Termocom”, totodată, pct. 6 a actului de delimitare a apartenenței de balanță a
rețelelor termice din 01 noiembrie 2011, prevede obligația încheierii unui contract
cu gestionarul fondului locativ pentru încălzirea locurilor de uz comun, luând în
considerație existența consumului de energie termică în încăperile tehnice (etaje
tehnice și subsoluri), care mențin în stare funcțională sistemele inginerești de
alimentare cu apă și canalizare în perioada rece a anului.

A indicat că potrivit normelor legale, chiar și în cazul când pârâtul are încheiat un contract direct cu furnizorul agentului termic SA „Termocom”, acesta are obligația de a achita gestionarului fondului locativ 20% din costul energiei termice calculate pentru un metru pătrat al apartamentului. Prin avertismentul expediat, pârâtului i s-a propus soluționarea litigiului pe cale extrajudiciară, însă avertismentul a rămas fără satisfacere sau răspuns.

A solicitat Direcția Generală pentru Administrarea Clădirilor Guvernului RM încasarea de la Oleg Popușoi în beneficiul acesteia a sumei de 6920,51 de lei, pentru perioada sezonelor de încălzire octombrie 2011–martie 2012 și noiembrie 2012–2014, ceea ce constituie 20% din costul energiei termice calculate pentru un metru pătrat al apartamentului.

Prin hotărârea din 26 martie 2015 a Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău, cererea de chemare în judecată depusă de Direcția Generală pentru Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova împotriva lui Popușoi Oleg, intervenient accesoriu SA „Termocom”, în procedura falimentului cu privire la încasarea datoriei pentru furnizarea energiei termice, a fost admisă.

S-a încasat din contul lui Popușoi Oleg în folosul Direcției Generale pentru Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova, datoria calculată în mărime de 6920,51 de lei pentru energia termică pentru perioadele de timp, octombrie 2011–martie 2012, noiembrie 2012–aprilie 2013, octombrie 2013–martie 2014, precum și taxa de stat în sumă de 288,62 de lei.

Prin decizia din 22 septembrie 2015 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de către Oleg Popușoi și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 26 martie 2015.

Prin încheierea din 24 februarie 2016 a Curții Supreme de Justiție, s-a ridicat de la examinare în ordine de recurs, prezenta cauză civilă și s-a restituit la Curtea de Apel Chișinău pentru emiterea unei încheieri privind corectarea erorii.

Prin încheierea din 29 martie 2016 a Curții de Apel Chișinău, s-a corectat din oficiu eroarea mecanică strecurată în dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 septembrie 2015 și s-a substituit sintagma „Judecătoriei Centru” cu sintagma „Judecătoriei Râșcani”.

Prin decizia din 15 iunie 2016 a Curții Supreme de Justiție, s-a admis recursul declarat de către avocatul Dorfman Igor în interesele lui Popușoi Oleg, s-a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 22 septembrie 2015 și s-a remis cauza la rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 22 noiembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de către Popușoi Oleg și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 26 martie 2015.

Prin decizia din 27 iunie 2018 a Curții Supreme de Justiție, s-a admis recursul declarat de către Popușoi Oleg prin intermediul avocatului Dorfman Igor, s-a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2016 și s-a remis cauza la rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de către Popușoi Oleg, s-a casat hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 26 martie 2015 și s-a emis o hotărâre nouă prin care acțiunea înaintată de Direcția Generală pentru Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova împotriva lui Oleg Popușoi, intervenient accesoriu Societatea pe Acțiuni

„Termocom” în procedura falimentului privind încasarea datoriei, s-a respins ca neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, Colegiul civil al Curții de Apel Chișinău a stabilit ca partea reclamantă urma să demonstreze cu probe pertinente și concludente faptul întrunirii celor trei condiții stipulate de lege și anume: existența pierderilor normative de energie termică în încăperile tehnice (etaje tehnice și subsoluri) care mențin în stare funcțională sistemele ingineresti de alimentare cu apă și de canalizare în perioada rece, necesitatea încălzirii locurilor de uz comun și posibilitatea deconectării coloanelor de încălzire tranzitorii.

A menționat că, la materialele cauzei nu au fost anexate careva probe care să confirme că blocul locativ, în care este situat apartamentul apelantului ar dispune de etaj tehnic. De asemenea, la materialele cauzei lipsesc careva probe pertinente și admisibile care ar demonstra că locurile de uz comun sunt încălzite, reclamantul ne prezentând careva probe în acest sens. Astfel, lipsesc temeuri legale pentru calcularea plăților în mărime de 20% din costul energiei termice calculate pentru un metru pătrat al apartamentului, or, instanței nu au fost prezentate dovezi privind întrunirea celor trei condiții stabilite de lege, reclamantul limitându-se la afirmații în acest sens.

A susținut că urma a fi motivată în concret perioada și suprafața locuinței pentru care apelantului a fost calculată spre achitare suma de 6920,51 de lei, titlul propriu zis a acestei plăți, precum și calculul efectuat pentru fiecare sezon în parte. Acest fapt se impune a fi stabilit și din considerentul că reclamantul nu a indicat un calcul din care să poată fi stabilită cota aplicată (10%, 15% sau 20%) și pentru care perioadă a fost calculată suma inclusă în ordinul de încasare a numerarului.

La 19 decembrie 2018 Direcția Generală pentru Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel din 19 septembrie 2018, solicitând casarea integrală a deciziei instanței de apel cu remiterea cauzei spre reexaminare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În susținerea recursului a indicat prevederile art. 432 alin. (2) lit.c), d) Cod de procedură civilă.

În motivarea recursului a indicat dezacordul cu soluția instanței de apel și a menționat că instanța de apel prin decizia sa a dat o soluție arbitrară litigiului, eronat a stabilit că la materialele cauzei lipsesc probe ce ar demonstra faptul întrunirii sau neîntrunirii celor trei condiții stipulate de lege și anume, existența pierderilor normative de energie termică în încăperile tehnice (etaje tehnice și subsoluri) care mențin în stare funcțională sistemele ingineresti de alimentare cu apă și de canalizare în perioada rece, necesitatea încălzirii locurilor de uz comun și posibilitatea deconectării coloanelor de încălzire tranzitorii.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă faptul că decizia din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces conform scrisorii de însoțire la 18 octombrie 2018 (f.d. 65, vol. II).

Astfel, recursul declarat de Direcția Generală pentru Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova la 19 decembrie 2018 se consideră a fi depus în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2), (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând admisibilitatea recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Direcția Generală pentru Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova, este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Direcția Generală pentru

Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursurile declarate nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cît privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de art. 6 § 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, instanța notează că obligația de a motiva o hotărîre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea *inter alia*, *Helle vs Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag.55; *Hansen vs Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag.71-74). De fapt în concepția instanței europene, articolul 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs, care întemeindu-se pe dispozițiile legale specificate, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în cazul de față (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag.45 sau *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag.46).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Direcția Generală pentru Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Direcția Generală pentru
Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Galina Stratulat

Victor Burduh